

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2024/6

Fiatalok konfirmációja

Felső sor balról: Ádám Benedek, Bánfalvi Győző, Rocskó Hunor

Középső sor: Gál Petra, Gyimóthy Anna Kincső, Karap Anna, Karap Virág

Alsó sor: Püskiné Szécsi Judit, Biró Beáta, Gulyás Réka, Ludman Vivien,

Nagy Rita Petra, Püski Lajos

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövegségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Konfirmandus imádsága

Mennyei Édesatyánk!

Hálát adunk neked, hogy ma konfirmandus társaimmal együtt bizonyosságot tehetünk arról, hogy az örökkévaló biztos élet egyedül Tebenned található. Könyörgünk, hogy segíts minket, hogy vallást tudjunk tenni minden körülmény között hitünkről. Kérlek bocsáss meg, ha néha békétlenségben élünk, és segíts, hogy mi is elfogadóbbak legyünk embertársainkkal. Köszönöm, hogy az elmúlt évben még jobban megismerhettünk Judit néni és a szentírás segítségével. Köszönöm, hogy újra és újra megtapasztalhatjuk a feltétel nélküli végtelen szeretetedet. Uram Te nem hagytál letérni a rossz útra, amiért mérhetetlenül hálás vagyok, hiszen főként Neked köszönhetem, hogy most itt állok,

Add, hogy összetartó közösséggé váljunk! Ámen.

Gyimóthy Anna

A konfirmandusok köszöntése

Nagy szeretettel köszöntelek benneteket a gyülekezet nevében!

Tolkien a Gyűrűk ura szerzőjének gondolatával kezdem: „Nem mindenki, aki bolyong, van eltévedve...”.

A konfirmáció nem végállomása annak az útnak, amin elindultatok, hanem a kezdete. Földi életünkben közös vándorlásra/bolyongásra hív minket Jézus. Ez persze nem jelenti, hogy el lennénk tévedve. Keresztyénnek lenni egy folyamat és nem egy egyszeri alkalom, mikor letesszük a voksunkat. Ez egy állandó életvitel, ami lehet népszerűtlennek tűnhet, akár csak a bolyongás maga. Hát nem céltudatosok akarunk lenni az életben és alig győzzük kívánni, hogy konkrét terveinket megvalósítsuk és saját céljainkat elérjük? Ezzel szemben elég bénán hangozhat egy közönségi „bolyongás” Jézus útján.

Hadd bátorítsalak azért benneteket egy példával.

Olyan most ez, mint mikor veszünk egy társasjátékot. Igen, összespóroltunk rá. Igen, megnéztük előre, hogy milyen szabályzata van. De igazán akkor lesz értelme, ha játszunk is vele. Ugyan ez állhat egy könyvre is. Sokaktól hallom, hogy megannyi könyv sorakozik a polcukon, amit nemhogy nem olvastak, de bele sem néztek. De beszélhetünk arról az alkalmazásról, amit valaki megvett, de sosem telepített fel a gépére.

Na jó, mondhatjátok, de mégis hol hasonlítható keresztyénnek lenni egy játékhoz, olvasáshoz vagy bármilyen szórakozáshoz vagy hasznos időtöltéshez? A kérdés jogos, és én sem magamtól találtam rá válaszokat. Az ifi és a gyülekezeti tábor pont azt hivatott megmutatni, milyen keresztyénnek lenni a gyakorlatban, hogy mit adhat ez az életünkbe.

Én azt kívánom nektek, hogy próbáljátok ki a társast, olvassatok bele a könyvbe és telepítsétek, amit már megvettetek.

Kozma Ferenc ifivezető, pótpresbiter

Lelkésválasztás

Június elsejével nyugdíjazás miatt megüresedett gyülekezetünkben az egyik lelkési állás.

A Presbitérium meghívás útján ajánlja Dr. Németh Áron lelkész megválasztását a gyülekezetnek.

A bemutatkozó szolgálat június 23-án vasárnap lesz. Azon a napon, vagyis jún. 23-án a fél 9-es istentisztelet után, és a fél 11-es istentisztelet utáni egy órában lesz titkos szavazással a lelkésválasztás. A választói névjegyzékben szereplő, minden nagykorú egyháztagnak van szavazati joga.

A július elsejével megüresedő másik lelkési állás betöltését a most megválasztott vezető lelkésszel közösen az elkövetkező évben szeretné a presbitérium betölteni.

Hordozzuk imádságainkban és felelős szeretetünkben a gyülekezetünk jövőjét jelentősen meghatározó lelkésválasztások folyamatát, hogy tovább épüljön Isten országa és benne a nagyerdei gyülekezetünk is.

Presbitérium

Gyülekezeti fórum

A mi Bachunk

– Arany János beszámolója Nagy Csaba 2024. május 12-ei szerzői estjéről –

A Kistemplom adott helyet a hangversenynek, melyen gyülekezetünk zenei vezetője, Nagy Csaba mutatta be az elmúlt néhány évben elkészült műveit. A koncerten elhangzott: a „kántor-zeneszerző” fogalma századok óta ismeretes. Egy-egy templom kántora nem csak a gyülekezet énekének kíséretét látta el. Azt is elvárták tőle, hogy az istentiszteleteken megszólaltatható zeneművek körét saját kompozícióival is gazdagítsa. Ennek az igénynek nevezetes példája, hogy Lipcsében Bachnak négy esztendőn át minden vasárnap új és új zenével kellett előhozakodnia a rá bízott templomok vasárnapi istentiszteletein.

Kevesebbet beszélnek róla, hogy orgonistaként Bach miként kísérte a gyülekezet énekét. A följegyzésekből kiderül: játékaival mindig követte a megszólaló szöveget. Azaz, a tartalomhoz illően versszakonként más-más harmóniákat, díszítő figurákat, regisztrációt és hangerőt választott. A Gyülekezetünk e tekintetben Bach méltó követőjét tisztelheti saját kántorában: Nagy Csaba is gazdag eszköztárral törekszik rá, hogy az énekeket kísérő orgonajátéka alkalmazkodjék az elhangzó versszakok jelentéséhez. Sokak számára észrevétlenül járul így hozzá, hogy énekes imádságunk szenvedéllyel, erővel és érzelmmel teljékmeg.

A szerzői est azt mutatta be: kántor-testvérünk milyen saját művekkel gazdagította az istentiszteleti használatra alkalmas zenét? Az áttekintés színes volt. Hallhattunk dús hangszerkísérettel ellátott, súlyos, monu-mentális darabokat és voltegy-két játékosabb, könnyedebb, vagy intímabb, érzelmesebb kompozíció is. A darabok közös jellemvonása: az egyszerűbb, könnyen énekelhető kórus-szólamokhoz általában bonyolult ritmusokkal és szövevényes szólamvezetéssel nehezített izgalmas hangszerkíséret járult.

Illik felsorolni a közreműködő hangszeresek nevét, akik – többségükben a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kara növendékei – lelkesen és nagy figyelemmel vettek részt sokféle feladatuk ellátásában: *Horváth Borbála* (fuvola), *Varga Virág* (oboa), *Vastag Vilmos* (klarinét), *Nagy Mihály* (fagott), *Bodnár Imre* és *Szabó Bálint* (trombita), *Kovács Dominik*, *Ladányi Tamás*, és *Szél Bence* (kürt), *Szabari Levente* és *Vida Áron* (ütőhangszerek), *Kovács Marietta* és *Versánszky Ildikó* (hegedű), *Pető Áron* (cselló), *Sárosi Dániel* (orgona, zongora), *Vad Péter Zsigmond* (orgona).

A bemutató munkájának oroszlánrésze a gyülekezet kamarakórusának jutott, amely részt vett az est során elhangzó összes vegyeskari mű megszólaltatásában. A Nagyerdei Kamarakórushoz a hangverseny során mindig a város egy-egy másik együttese csatlakozott, így a műveket mindig legalább két kórus énekelte.

Az első két műsorszámban a *Mike Ádám* vezette *Sol Oriens Kórus* lépett a nagyerdeiek mellé. Két ősbemutatót hallottunk: *A megváltottak éneke* előadásában a kórus mellett egy szoprán szólólista – *Nagyné Keserű Ildikó* – és egy fúvósötös, valamint két ütőhangszer működött közre. A második szám, a *135. genfi zsoltár* valójában már elhangzott korábban is, ezúttal azonban a szerző megváltoztatta a kíséret összetételét. Mindkét művet Nagy Csaba vezényelte.

A két következő kórus-miniatűr megszólaltatásában a Kistemplom vegyeskara volt a „hazaiak” partnere. A *96. népdalzsoltár* (*Urunk nagy nevét áldja a világ*) a református, az *Örvendezzünk, jertek* pedig a katolikus népénekkincs képviselője. A játékos, friss, ritmikus fúvós- és vonóskísérettel megírt vídám darabokat nagy hozzáértéssel és igényesen mutatta be a Kistemplom karnagya, *Király Zsolt Levente*.

Az est egyetlen önálló közreműködője a *Kölcsey Ferenc Gyakorló Általános Iskola Kicsinyek Kórusa* volt, akik *Vad Péter Zsigmond* vezetésével magabiztosan, hangulatosan szólaltatták meg a testükre-hangjukra szabott három apró zeneművet. Az első egy reformáció-kori régi magyar ének feldolgozása, a *Drága dolog az Úr Istent dicsérni*; a második egy népénekké vált katolikus kanció, az *Örvendetes napunk támadt*; a harmadik pedig a *111. népdalzsoltár* volt. Öröm volt látni, hogy a gyermekek mindhárom darabot kotta nélkül énekeltek, és az olykor szokatlan összeállítású kíséret sem zavarta meg figyelmüket: fegyelmezetten követték Vad Péter irányítását.

A következő két művet a *Debreceni Baptista Gyülekezet Kórusa* és a *Nagyerdei Kamarakórus* énekelte. Az est legbensőségesebb pillanatait hozta a *Mint szarvas* című motetta. A mű áhítatos karakterének érvényre jutásában nagy szerepe volt a baptisták karnagyának, *Pető Áronnak*, aki a vezénylés mellett jó néhány másik műben csellójátékkal is közreműködött. A két kar következő száma a *100. zsoltár* szövegére írt *Menjete be kapuin!* volt. A szöveg lelkenedező, izgatott légkörét a teljes zenekar színeit földidéző kamaragyüttes idézte: fa- és rézfúvósok mellett ütők és vonósok kísérték a kórust. Az előadás dirigense maga a zeneszerző volt.

Az utolsó kóruspár „vendégtagja” a Nagy-

templom Kórusa volt. *Tóth-Bartók Dániel* irányításával a két kórus az *Isten, ó, te nagy, te szent* című, áhítatos motettát énekelte. A darab megszólalásában egy hangszeres kamaraegyüttes és az orgona is részt vett.

A hangversenyt záró összkarban minden közreműködő színpadra lépett. Először a „*Mely igen jó*” kezdetű dicséretre írt *Sztárai Mihály éneke*, másodjára pedig a *150. genfi zsoltár* hangzott el. Az éneklők száma messze száz fölött volt a két záró műben, de a kisméretű, ám gazdagon hangszerelt kísérő együttes még így is uralta a hangzást. Ennek köszönhetően az énekkar „vox humana” regiszterként simul bele a teljes hangképbe.

A hagyomány szerint a hangverseny végén a zeneszerző aratja le a megszólaló művek sikerével járó dicsőséget. A vastaps és a ráadás ezúttal sem maradt el, de a záró szám kiválasztása a zeneszerző bölcs alázatát dicséri. Az est végső szándéka nem a zajos siker, hanem a kapott talentumokkal való számadás volt. Nagy Csaba nem jövedelmező vállalkozások, hanem a zenével boldoggá tett emberek nagy száma révén sokszorozta meg a neki juttatott talentumokat. A zsoltár befejező sora méltóképpen zárta ezt a számadást:

Dicsőség Istennek! Ámen.

Bemutakozás

Németh Áron vagyok, református lelkész, jelenleg a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Ószövetségi Tanszékének docense. 1983-ban születtem Esztergomban, második-ként, egy később hét tagúra bővülő lelkész-családban. Édesapám, mielőtt teológiai professzor lett Budapesten, dunántúli gyülekezetekben szolgált, ahogyan az ő édesapja is. Az egyik dédnagyapám és egyik üknagyapám debreceni lelkipásztorok voltak, nagybátyáim és nagynénim között szintén vannak, akik gyülekezeti lelkészként, vallástanárként vagy teológiai oktatóként szolgáltak vagy szolgálnak egyházunkban. A hitet nyilván nem lehet örökölni, de tagadhatatlan, hogy ez a családi közeg kezdettől fogva formálta református identitásomat, és közvetlenül vagy közvetetten hozzájárult későbbi életutam alakulásához.

Gyermekkorom döntően a tatabánya-bánhidai parókiához kötődik, majd egy Budapesten töltött általános iskolai év után 1998-ban utam a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába vezetett. A Kollégium falai között töltött diákévek alatt több életre szóló döntést is meghoztam. Itt találtam meg a feleségemet, Editet, itt érett meg bennem, hogy Krisztus követése számomra nem csupán jól begyakorolt családi minta, hanem saját személyes meggyőződés, és itt született meg a döntés, hogy nem a sokáig dédelgetett orvosi pálya irányába indulok végül, hanem lelkipásztorként szeretném Istent szolgálni. A felnőtté válás folyamatában nagyon meghatározó volt számomra a „refis” közösség, a Kollégiumi Kántus, egy Svájcban töltött ösztöndíjas tanév, illetve a vezetésben szerzett első tapasztalatok főapparitorként.

Érettségi után a debreceni teológiára nyújtottam be a jelentkezésem, ahova 2003 és 2009 között jártam, közben egy szemesztert a Bécsi Egyetem teológiai fakultásán is eltölthettem. A hittudományokkal való elmélyült foglalkozás nagyon inspiráló volt számomra, rendkívül izgalmasnak találtam a teológia minden

területét, ugyanakkor igyekeztem aktívan részt venni a hallgatói közösség életében is, így például a 2007/2008-as tanévben szeniorként tevékenykedtem a teológus diákság körében.

A felkészülés éveit után nagy várakozással tekintettem a segédlelkései évre, ahol végre a megszerzett elméleti tudást gyakorlatban is kipróbálhattam. A 2008/2009-es tanévben a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség lett az a terep, ahol a Püski lelkészpár mentorálása mellett lelkészi identitásom is körvonalazódott. A segédlelkései év más tekintetben is meghatározó volt, mivel ennek az évnél a kezdetén vettem feleségül Editet, és ennek az évnél a végén örülhettünk első gyermekünk, Máté születésének. Istennek hála családom később két további fiúgyermekkel gyarapodott, Sámuel 2012-ben, Jonatán pedig 2015-ben született. Feleségem a Kölcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola tanítója, gyermekeink ugyanebbe az intézménybe járnak.

A 2009-es felszentelésemet követően a nagyterdei gyülekezet beosztott lelkésze maradtam, közben a teológiai tanulmányok során kialakult tudományos érdeklődésem a hittudományi egyetem Doktori Iskolája felé terelt, ahol a kutatás mellett oktatói feladatokat is kaptam az Ószövetségi Tanszéken.

Doktori tanulmányaimat és oktatói munkámat dr. Kustár Zoltán kísérte és segítette, akinek nagyon hálás vagyok sokrétű támogatásáért. Első gyermekünk születését követően, a családi és munkahelyi feladataim egyensúlyát csak azalatt a kényszerű döntéssel tudtam megteremteni, hogy a posztgraduális tanulmányaim idejére a nagyterdei beosztott lelkészi szolgálatot lettem. Családommal továbbra is a gyülekezet tagjai maradtunk, lelkészi szolgálatomat azonban a lelkészképzés és teológiai tudományművelés területén folytattam tovább mint egyetemi oktató. Kutatóként előbb a Zsoltárok könyvét tanulmányoztam, később az ószövetségi antropológia területén mélyedtem el, közben örömmel végeztem a hallgatók közötti oktató-nevelő munkát, és nagy megtiszteltetésként éltem meg, hogy a bibliai héber nyelv és más ószövetséges tárgyak oktatásán keresztül részt vállalhatok a jövő lelkészgenerációjának képzésében. Doktori fokozatot 2015-ben szereztem, habilitációs értekezésemet idén, 2024-ben védtem meg, tudományos eredményeimet hazai és külföldi konferenciákon és szaktanulmányokban rendszeresen publikálom, de eleget téve közegyházi és gyülekezeti igényeknek szívesen vállalom előadásokat, igei szolgálatokat saját gyülekezetemben, vagy más gyülekezetek, egyházi szervezetek meghívására. Közegyházi felkérésre 2021-ben vállaltam a Magyar Bibliatársulat főtárgy-helyettesi megbízatását, ezen belül az ökumenikus bibliafordítás projektjében látnok el fordítói feladatokat.

Jelenlegi anyagyülekezetem a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség, ahol különböző szolgálatokkal igyekszem részt venni a közösség életében: táborigazgató vagy évközi csoportvezetés, alkalmi igei szolgálatok, kóruséneklés, szakmai előadások, biznyságtétel. Az elmúlt tizenöt évben családom lelki otthonává vált ez a közösség, gyermekeink keresztesztelését, egyiküknek már a konfirmációját is ebben a közösségben élhettük át. A másfél évtized alatt osztozhattunk sok testvérünk örömeiben vagy éppen gyászában, épülhettünk és szolgálhattunk különböző kiscsoportokban, imádkoztunk értük és imádkozhattunk másokért. A

lelkészváltás mostani folyamatát is a gyülekezet egészével együtt éljük át, hálát adva az eddig megtapasztalt áldásokért és reménységgel tekintve a folytatásra. Isten különleges ajándékának és kegyelmének tekintem, ha ebben a folytatásban újra a gyülekezet egyik lelkipásztoraként vehetek majd részt.

Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos, lelkipásztor
Nyomda: Litográfia
Készült: 250 péld.
32. évfolyam 6. szám

www.refnagyterdo.hu

A jó irányt válaszd!

Újra működnek a fejhallgatók

Nagy Csaba szerzői estje